

Μια ακούσια αμαρτία, πόσο «ακούσια» είναι;

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Οι δαίμονες παίρνουν την ψυχή ενός αμαρτωλού. Λεπτομέρεια από πίνακα του γερμανού ζωγράφου Hieronymus Bosch (1453-1516) που παριστάνει την Ημέρα της Κρίσεως.

Συχνά έχουμε όλοι οι άνθρωποι τήν εμπειρία μιας ακούσιας αμαρτίας. Και βέβαια

κάθε εξομολόγος – πνευματικός πατέρας ακούει πολύ συχνά, σχεδόν σε κάθε εξομολόγηση, τη διαβεβαίωση ή τον ισχυρισμό του εξομολογούμενου για το αθέλητο μιας αμαρτίας του.

-Σας διαβεβαιώνω ειλικρινώς, πάτερ μου, ότι αυτή η αμαρτία μου έγινε χωρίς να το αντιληφθώ. Εντελώς ακούσια, χωρίς να είναι στη βούληση μου ή στην σκέψη μου να την κάνω.

Πόσο ειλικρινής ή τουλάχιστον σίγουρη μπορεί να είναι μια τέτοια διαβεβαίωση και πόσο αληθινός ένας τέτοιος ισχυρισμός;

Ένα βιβλικό επιχείρημα για τον ακούσιο χαρακτήρα πολλών αμαρτιών μας είναι ασφαλώς το έβδομο κεφάλαιο της προς Ρωμαίους επιστολής του αποστόλου Παύλου. Εκεί ο απόστολος των εθνών εκθέτει σε αδρές γραμμές τον αντιφατικό (συγκρουσιακό) χαρακτήρα της λειτουργίας της ανθρώπινης ψυχής, κατά τη σχέση της, αφ' ενός μεν με το νόμο του Θεού αφ' έτερου δε με την «οικούσαν» σ' αυτήν αμαρτία· «Ο γαρ κατεργάζομαι, ου γινώσκω. Ου γαρ ο θέλω, τούτο πράσσω· αλλ' ο μισώ, τούτο ποιώ... Νυνί δε ουκέτι εγώ κατεργάζομαι αυτό αλλ' η οικούσα εν εμοί αμαρτία... ου γαρ ο θέλω, ποιώ αγαθόν, αλλ' ο ου θέλω κακόν τούτο πράσσω. Ει δε ο ου θέλω εγώ, τούτο ποιώ, ουκέτι εγώ κατεργάζομαι αυτό, αλλ' η οικούσα εν εμοί αμαρτία»(Έτσι, δεν ξέρω ουσιαστικά τι κάνω· δεν κάνω αυτό που θα 'θελα να κάνω αλλά αντίθετα, ό,τι θα 'θελα να αποφύγω...Κι έτσι φτάνω πια στο σημείο να μη διαπράττω εγώ ο ίδιος το κακό αλλά η αμαρτία, που έχει εγκατασταθεί μέσα μου...και έτσι δε κάνω το καλό που θα 'θελα, αλλά υπηρετώ το κακό, που δεν το θέλω. Αν όμως κάνω αυτό που δεν θέλω, τότε την πράξη μου δεν την καθορίζω πια εγώ αλλά η αμαρτία, που έχει θρονιαστεί μέσα μου).

[\(περισσότερα...\)](#)